

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1573/2018
27.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славиша Станимировић, адвокат из ..., против туженог G4S Secure Solutions д.о.о., са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Слободан Доклестић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2183/16 од 10.11.2017. године, на седници одржаној 27.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2183/16 од 10.11.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 3215/13 од 04.04.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог од 21.06.2013. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду, а тужени обавезан да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 123.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 04.04.2016. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2183/16 од 10.11.2017. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, па је одбијен као неоснован тужбени захтев за поништај решења туженог од 21.06.2013. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и тужбени захтев тужиоца за враћање на рад. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка, а тужилац је обавезан да туженом на име накнаде трошкова поступка пред првостепеним судом исплати износ од 123.000,00 динара са законском затезном каматом од 04.04.2016. године као дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка по жалби у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одоговор на ревизију. Трошкове је тражио и определио.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по уговору о раду од 01.01.2011. године био у радном односу код туженог на Према условима прописаним одредбом члана 24. наведеног уговора послодавац може запосленом отказати уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину и то између осталог: одбије алко тестирање или учини повреду радне обавезе – недолично понашање према другом запосленом. Оспореним решењем тужиоцу је отказан уговор о раду зашто што је радећи на ... дана 12.05.2013. године око 23,20 часова у назорном центру грубо повредио радну дисциплину јер се понашао недолично према другом запосленом тако што му се непристојно обраћао и псовао га, као и зато што је истог дана одбио тестирање на алкохол у току рада што представља отказни разлог у смислу правила из члана 24. уговора о раду из члана 75. Правилника о раду. У образложењу решења децидно је наведено у чему се састојало недолично понашање тужиоца према другом запосленом, као и да је подносилац пријаве посумњао да је запослени конзумирао алкохол о чему је телефоном обавестио непосредно надређеног. По позиву подносиоца пријаве ББ из мобилног тима ... и ВВ из мобилног тима ... покушали су да изврше алкотестирање тужиоца ради утврђења да ли запослени обавља послове под утицајем алкохола, али је запослени одбио алко тестирање о чему је састављен записник. Чланови ових тимова су по налогу добијеном од оперативног центра да изврше алко тестирање тужиоца дошли у надзорни центар, паркирали возило и сачекали да тужилац обави посао око примопредаје новца у трезору јер чланови мобилног тима нису смели да присуствују предаји новца због чега су тужиоца сачекали на капији. Доношењу оспореног решења претходило је писмено упозорење запосленом о постојању разлога за отказ уговора о раду које је достављено тужиоцу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев као у изреци првостепене пресуде, оцењујући да у радњама и понашању тужиоца нема повреде радне обавезе или радне дисциплине, јер је одбијање алко тестирања извршено након истека радног времена и раздужења тужиоца, а да нема ни недоличног понашања према другом запосленом јер се радило о уобичајеном слободнијем начину разговора у мушком колективу.

Налазећи да је погрешно примењено материјално право, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду одбијањем свих захтева тужиоца из разлога што је на основу утврђеног чињеничног стања закључио да је критичном приликом тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе и радне дисциплине - пре свега повреду радне обавезе одбијањем тестирања на алкохол и опојна средства у току рада

предвиђеним одредбом члана 24. тачка 3. Уговора о раду и чланом 75. алинеја 16. Правилника о раду код туженог, као и увредљиво и недолично понашање према другом запосленом.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Одредбом члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05, 32/13), је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду и ако запослени не поштује радну дисциплину, прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Имајући у виду чињеницу да је тужилац био упознат са напред наведеним одредбама свог уговора о раду, као и са одредбама Правилника о раду код туженог од 11.01.2013. године, којим се под непоштовањем радне дисциплине због ког се запосленом може отказати уговор о раду сматра одбијање тестирања на алкохол и опојна средства у току рада, те да тужилац приликом обављања посла дана 12.05.2013. године, својом кривицом, није поступао у складу са наведеним одредбама, то је настао основ за отказ уговора о раду у смислу члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду, како је то правилно закључио другостепени суд. Наиме, Уговором о раду, као и чланом 75. Правилника о раду код туженог, поред осталог је предвиђено да запослени не сме да одбија алко тестирање које је послодавац као организатор процеса рада увео у циљу контроле поштовања те забране, а све ради заштите безбедности и здравља на раду. Својим општим актима послодавац је увео забрану конзумирања алкохола у току рада, те како је до тренутка контроле, односно до тренутка када је од њега захтевано алко тестирање, тужилац обављао послове свог радног места и није напустио своје радно окружење, то околност да му је истекло радно време не ослобађа тужиоца обавезе да се подвргне алко тестирању, како то правилно наводи другостепени суд. Како се код туженог обавља специфична делатност, обезбеђење где запослени увек носе оружје, то је основано Правилником туженог предвиђена забрана конзумирања алкохола у току процеса рада, због чега тужени има могућност да алко тестирање запослених захтева и након непосредног истека радног времена у циљу утврђења чињенице да ли је запослени у току рада био под дејством алкохола. Тужени је увођењем ове мере увео нулту толеранцију на повреду радне обавезе и радне дисциплине овог вида управо због специфичности посла који обављају радници туженог који су све време наоружани, те је самим одбијањем подвргавања алко тестирању у циљу утврђивања чињенице да ли је у току рада био под дејством алкохола, тужилац учинио грубу повреду прописане радне дисциплине која је довољан разлог за отказ уговора о раду. При томе, неосновани су наводи ревизије да је тужилац алко тестирање одбио након радног времена, ван рада, јер је утврђено да је од њега алко тестирање затражено непосредно по завршетку радног времена, чим су се стекли услови за то, док се још налазио у просторијама туженог. Сходно наведеном, неосновано се ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права.

Из напред изнетих разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић